ผลลัพธ์ของรูปแบบการสอนแบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) ต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

The Effect of Picture Word Inductive Model (PWIM) on English Writing Proficiency: A Quasi-Experimental Study of Grade 8 Students in Northeastern Thailand.

นัตถยา บรรหาร* ชิดชนก มีนาสันติรักษ์ และศาสตรา มาพร

Natthaya Banhan, Chidchanok Meenasantirak And Sattra Maporn*

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ประเทศไทย

Faculty of Education, Chaiyaphum Rajabhat University, Thailand

*Correspondence, E-mail: poynatthaya1408@gmail.com

Received 21/11/2025 | Revised 7/01/2026 | Accepted 7/01/2026

บทความวิจัย (Research Article)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ (Picture Word Inductive Model หรือ PWIM) ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน ทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X}$ = 21.2) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}$ =20.8) เพียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการทดสอบ paired Samples *t*-test เพื่อหาความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ พบว่า ค่าสถิติ *t* เท่ากับ -0.361 และค่าความน่าจะเป็นของผลลัพท์ (*p*) เท่ากับ 0.360 ซึ่งมีค่าสูงกว่าระดับนัยสำคัญที่ 0.05 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบ PWIM ไม่ได้ทำให้ความสามารถในการเขียนของนักเรียนหลังเรียนแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษานี้ ขัดแย้ง กับงานวิจัยก่อนหน้าที่ยืนยันว่า PWIM มีประสิทธิผลในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำและคำศัพท์ การไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญนี้อาจเป็นผลมาจาก ความไม่สม่ำเสมอในการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง หรือ ความเข้มข้นของการแทรกแซงที่ไม่เพียงพอ รวมถึงบริบทโรงเรียนในการวิจัยนี้มีความแตกต่างจากงานวิจัยก่อนหน้า

คำสำคัญ: การสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ; ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

Abstract

The objective of this research was to investigate the effectiveness of the Picture Word Inductive Model (PWIM) instructional approach in developing the writing ability of secondary school students. A sample group of 32 students was subjected to a pre-test and

a post-test to compare their academic achievement. The descriptive statistical analysis revealed that the mean post-test score ($\bar{x}$ 21.2) was only slightly higher than the pre-test score ($\bar{x}$ 20.8). However, when a paired samples *t*-test was conducted to determine a statistically significant difference, the t-statistic was found to be -0.361 and the *p*-value was 0.360, which is higher than the significance level of 0.05. This research concluded that the instructional management using the PWIM model did not lead to a statistically significant difference in students' writing ability after the intervention compared to before. This finding contradicts prior research which affirms the effectiveness of PWIM in developing spelling and vocabulary skills. The failure to find a significant difference may stem from the inconsistency in the learning outcomes of the sample group, the insufficient intensity of the intervention, or the school context in this study being different from previous research.

Keywords: Picture Word Inductive Model (PWIM); writing ability

บทนำ

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญของการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ซึ่งในปัจจุบันภาษาอังกฤษอยู่ในฐานะการเป็นสื่อกลางในการสื่อสารในสังคมโลก รวมถึงการทำงานในสายอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นอาชีพด้านการบริการ ด้านการศึกษา หรือทางธุรกิจ ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเองก็เป็นส่วนหนึ่งทางวิชาการและการสื่อสารในสายอาชีพ (Maporn & Praphan, 2021) การพัฒนาความเชี่ยวชาญด้านการเขียนภาษาอังกฤษนำมาซึ่งความท้าทายทางการสอนที่สำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (EFL) ซึ่งภาษาแม่มีโครงสร้างทางภาษาที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษ ในบริบทของประเทศไทย นักเรียนมักประสบปัญหาในการถ่ายทอดความคิดที่ซับซ้อนให้อยู่ในรูปแบบข้อความภาษาอังกฤษที่สอดคล้องและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านคำศัพท์และความยากลำบากในด้านโครงสร้างการจัดระเบียบความคิด ความท้าทายนี้มักมีข้อจำกัดมากขึ้นเมื่อผู้เรียนอยู่ในพื้นที่ ภูมิภาค เช่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีการสัมผัสกับสภาพแวดล้อมภาษาอังกฤษที่อย่างจำกัด และรูปแบบการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง (teacher-centered instruction) เป็นหนึ่งในอุปสรรคที่นักเรียนมีความสามารถทางภาษาน้อย งานวิจัยยืนยันว่าปัจจัยหลัก เช่น ไวยากรณ์และคำศัพท์เป็นประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษในหมู่นักเรียน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย (Bhattarachaiyakorn & Phettakua, 2023) การแก้ไขความบกพร่องด้านการเขียนที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งในอนาคตจะต้องทำการเขียนเชิงวิชาการที่ซับซ้อนขึ้น

หนึ่งในแนวทางการสอนการเขียนสำหรับผู้เริ่มต้นที่มีการศึกษาคือรูปแบบการสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ (Picture Word Inductive Model หรือ PWIM) ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่เน้นการค้นคว้าและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยพัฒนาขึ้นครั้งแรกโดย Emily Calhoun เพื่อสร้างคำศัพท์การรับรู้โครงสร้างภาษา รวมถึงการออกเสียง โดยใช้สิ่งเร้าทางภาพเพื่อช่วยให้นักเรียนสร้างและจัดหมวดหมู่คำศัพท์ด้วยตนเองในลักษณะอุปนัย ซึ่งนำไปสู่การสร้างประโยคและย่อหน้าในที่สุด (Calhoun, 1999) รูปแบบ PWIM มีข้อได้เปรียบเนื่องจากมีการพึ่งพาภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความชอบในการเรียนรู้แบบอุปนัยและให้นักเรียนสังเกตสิ่งที่

เป็นรูปธรรมกับภาษาที่เป็นนามธรรม ทำให้กระบวนการเรียนรู้มีความน่าสนใจมากขึ้น งานวิจัยต่างประเทศได้แสดงให้เห็นแล้วว่า การประยุกต์ใช้ PWIM สามารถส่งผลเชิงบวกและมีนัยสำคัญต่อการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยช่วยให้นักเรียนสร้างความคิดและพัฒนาทักษะการเขียนได้ดียิ่งขึ้น (Hidayati, 2021)

รูปแบบการสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ เริ่มต้นจากการให้ผู้เรียน สังเกตภาพ เพื่อระบุและบันทึกคำศัพท์ จากนั้นจึง จัดกลุ่มคำศัพท์ ตามประเภททางไวยากรณ์หรือตามความหมาย และนำคำศัพท์เหล่านั้นไปใช้ในการ สร้างประโยคหรือข้อความ ของตนเอง (Thornbury, 2002) กระบวนการดังกล่าวส่งเสริมให้เกิด การเรียนรู้แบบร่วมมือ และเสริมสร้างทักษะการคิดวิเคราะห์ เนื่องจากผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและร่วมกันสร้างสรรค์เนื้อหา ในบริบทของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีการประยุกต์ใช้ PWIM เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน โดยงานวิจัยพบว่าการใช้รูปแบบนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถ สื่อสารความคิดเป็นลำดับขั้นตอน มีความคิดสร้างสรรค์ และสามารถ นำคำศัพท์ไปใช้ในบริบทที่หลากหลาย ได้ดียิ่งขึ้น ศศิรัญ บาลจบ (2567) ยังระบุว่า PWIM เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้สอนสามารถ ออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน และเพิ่มความสามารถทางภาษาของนักเรียนได้

การทบทวนวรรณกรรม

นอกจากนี้ PWIM ยังมีบทบาทสำคัญในการพัฒนา ทักษะย่อยพื้นฐาน ที่จำเป็นต่อการเขียน โดยเฉพาะด้าน คำศัพท์ (vocabulary) ดังที่ ศศิรัญ บาลจบ (2567) ได้ยืนยันถึงประสิทธิผลของรูปแบบนี้ในการช่วยให้นักเรียนสามารถเพิ่มพูนและนำคำศัพท์ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง การค้นพบนี้เน้นย้ำถึงจุดแข็งของ PWIM ในการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนคำศัพท์ ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญในการเขียนของนักเรียนไทย งานวิจัยจำนวนมากยืนยันว่า รูปแบบการสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ เป็นกลยุทธ์ที่มีประสิทธิภาพสูงในการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น ในระดับประถมศึกษา ณริณฐ์พัชร คงแสงจันทร์ และ เด่นดาว ชลวิทย์ (2566) ได้ทำการเปรียบเทียบผลระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วย PWIM และกลุ่มที่เรียนแบบปกติ และสรุปผลอย่างชัดเจนว่า นักเรียนชั้น ป.1 ที่เรียนด้วย PWIM มีความสามารถทั้งด้าน การอ่านสะกดคำ และ การเขียนสะกดคำ สูงกว่ากลุ่มที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพิจารณาในกลุ่มที่เรียน PWIM เอง ก็พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทั้งสองทักษะ (ณริณฐ์พัชร และเด่นดาว ชลวิทย์, 2566) ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับงานวิจัยเชิงพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ของ ณัฏฐณิชา หทัยพัฒน์โภคิน และ ลำไย สีหามาตย์ (2568) ที่นำรูปแบบ สืบเสาะหาความรู้ 5 ขั้นตอนร่วมกับ PWIM มาใช้และพบว่ากิจกรรมดังกล่าวมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่านและเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้น ป.1 ให้สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ การเสริมการสอนด้วย PWIM ด้วยเทคนิคหรือเครื่องมืออื่น ๆ ก็ยิ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรู้โดย ณัฐพร เหมือนชู และ น้ำทิพย์ องอาจวาณิชย์ (2568) พบว่าการใช้ PWIM ร่วมกับเทคนิคเกมมิฟิเคชัน สามารถยกระดับความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ พร้อมทั้งสร้างความพึงพอใจในการเรียนรู้ในระดับสูง ขณะที่ วสิตา หลอดทอง และ ชิดชไม วิสุตกุล (2568) ได้ทำการวิจัยโดยใช้ PWIM ร่วมกับแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ และพบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งยืนยันว่า PWIM สามารถผนวก

เข้ากับเทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อส่งเสริม ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ว่า PWIM จะถูกนำมาใช้มากในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ แต่ก็ยังสามารถขยายผลไปยังภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้ ดังเช่นงานวิจัยของ พนิดา ใจกล้า และ ศิริพร พึ่งเพ็ชร์ (2566) ที่ใช้ PWIM ร่วมกับการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านคำศัพท์ ภาษาจีน ของนักเรียนผลการวิจัยยืนยันว่า คะแนนความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้นี้ในระดับมาก โดยสรุปแล้ว PWIM เป็นรูปแบบที่มีความยืดหยุ่นทางภาษา และสามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษาที่หลากหลาย ตั้งแต่การอ่านและการเขียนสะกดคำ ไปจนถึงการเขียนเรียงความและการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาได้

อย่างไรก็ตามการศึกษายังมีจำกัดเกี่ยวกับการศึกษาในลักษณะบริบทของนักเรียนที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะโรงเรียนในภูมิภาค หรือโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จึงมีความสนใจที่จะศึกษาโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษในสังกัดสำนักงานคณะ กรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนแห่งหนึ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้การสอนทักษะการเขียนด้วยวิธีการสอนแบบ PWIM รายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ22101) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนแห่งหนึ่ง ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้เข้าร่วมเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 32 คน จากโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนนี้ มีนักเรียน 1,296 คน กลุ่มตัวอย่างถูกคัดเลือกโดยวิธีการสุ่มตามความสะดวก (convenience sampling) ผู้เข้าร่วมเป็นนักเรียนในโรงเรียนและได้รับการสอนด้วยสื่อที่พัฒนาจากวิธีการสอนแบบ PWIM โดยนักเรียนทั้งหมดเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยที่ได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาแปดปี และได้รับการสอนในบทเรียนคำศัพท์ตามกรอบ CEFR ของโรงเรียน

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้อยู่ภายใต้กรอบกระบวนทัศน์หลังปฏิฐานนิยม (post-positivism) โดยมุ่งศึกษาความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบ picture word inductive model ซึ่งเป็นตัวแปรต้น กับความสามารถด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นตัวแปรตาม งานวิจัยใช้การออกแบบการวิจัยกึ่งทดลองในรูปแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง โดยงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 32 คน จากโรงเรียนสังกัดโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูสอนภาษาอังกฤษของโรงเรียนนี้ ผู้เข้าร่วมมีเพียง 1 กลุ่ม (n = 32) โดยนักเรียนทั้งหมดเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวไทยที่ได้เรียนมาเป็นเวลาแปดปี ทั้งสองกลุ่มใช้ตำราเรียนภาษาอังกฤษ เล่มเดียวกัน และได้รับการสอนในบทเรียนคำศัพท์ตามกรอบ CEFR ระดับเดียวกัน ผู้วิจัยใช้แผนการสอนแบบ PWIM จำนวน 6 สัปดาห์ โดยมีการทดสอบก่อนเรียนก่อนการสอน

สัปดาห์ที่ 1 และทดสอบหลังเรียนภายหลังการสอนสัปดาห์ที่ 6 โดยใช้ครูผู้สอนคนเดียวกันตลอดการทดลอง

กิจกรรมการเรียนการสอน (50 นาที)

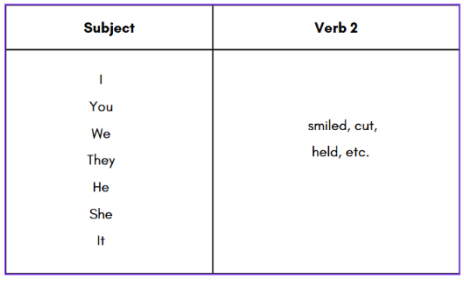
บทบาทครู	**บทบาทนักเรียน**
ขั้นตอนการเตรียมเข้าสู่บทเรียน (5 นาที)	
1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการถามนักเรียนว่า Did you go to a wedding? พร้อมแปลความหมาย ครูบอกจุดประสงค์ทางการเรียน 2. ครูนำเสนอรูปภาพที่ครูนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่อง Wedding traditional	1. นักเรียนตอบคำถามที่ครูถามเช่น Yes, I did. 2. นักเรียนฟังครูนำเสนอเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่อง Wedding traditional
ขั้นตอนการสังเกตและระบุสิ่งที่เห็นจากรูปภาพ (10 นาที)	
1. ครูนำเสนอบอร์ดรูปภาพในเรื่อง Wedding traditional ใน Handout 1 2. ครูยกตัวอย่างคำศัพท์ในรูปภาพให้ 1 ข้อ เช่น bride แปลว่า เจ้าสาว หลังจากนั้นให้นักเรียนเขียนโยงเส้นคำศัพท์ในรูปภาพที่นักเรียนทราบ ใน Handout 1 ภาพในเรื่อง Traditional Wedding ถูกสร้างโดย AI* 	1. นักเรียนสังเกตที่บอร์ดรูปภาพในเรื่อง Wedding traditional ใน Handout 1 2. นักเรียนตั้งใจฟังครูยกตัวอย่างและนักเรียนแต่ละคนเขียนคำศัพท์ในรูปภาพที่นักเรียนทราบ ใน Handout 1 ภาพในเรื่อง Traditional Wedding ถูกสร้างโดย AI*

<table>
<tr><th>บทบาทครู</th><th>บทบาทนักเรียน</th></tr>
<tr><td colspan="2">ขั้นตอนการอ่านและทบทวนคำศัพท์จากแผนภูมิรูปภาพ (5 นาที)</td></tr>
<tr><td>1. ครูสุ่มนักเรียนออกมาอ่านและแปลคำศัพท์ที่นักเรียนเขียนระบุในบอร์ดรูปภาพจำนวน 3 คน

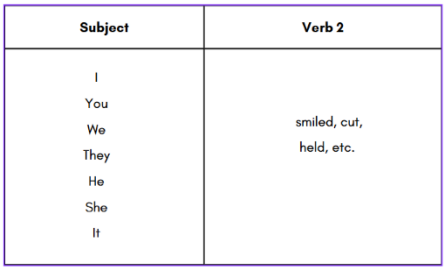
2. ครูพานักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนเขียนระบุคำศัพท์จากบอร์ดรูปภาพทีละคำและแปลความหมายทีละคำ</td><td>1. นักเรียนที่โดยสุ่มออกมาอ่านออกเสียงคำศัพท์และแปลความหมายให้ถูกต้องจำนวน 3 คน

2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่นักเรียนเขียนระบุคำศัพท์จากบอร์ดรูปภาพทีละคำและแปลความหมายทีละคำ</td></tr>
<tr><td colspan="2">ขั้นตอนการจัดกลุ่มคำ (10 นาที)</td></tr>
<tr><td>1. ครูพานักเรียนจับกลุ่มคำที่ได้จากการระบุคำศัพท์จากบอร์ดรูปภาพโดยแบ่งเป็นคำศัพท์ที่เป็น People เช่น bride, groom และคำศัพท์ที่เป็น Objects เช่น knife, camera เป็นต้น ใน Worksheet 1</td><td>1. นักเรียนจับกลุ่มคำที่ได้จากการระบุคำศัพท์จากบอร์ดรูปภาพโดยแบ่งเป็นคำศัพท์ที่ People เช่น bride, groom และคำศัพท์ที่เป็น Objects เช่น knife, camera เป็นต้น ใน Worksheet 1</td></tr>
<tr><td colspan="2">ขั้นตอนการฝึกเขียนวลีและแต่งประโยคจากคำศัพท์ต่างๆ (15 นาที)</td></tr>
<tr><td>1. ครูนำเสนอโครสร้างการเขียน Subject + Verb 2

ใน Handout 2

โดยให้นักเรียนเขียนแต่งประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่นักเรียนได้ระบุในบอร์ดรูปภาพโดยจะต้องประกอบด้วยคำศัพท์เกี่ยวกับงานแต่งในรูปภาพ ใน Worksheet 2</td><td>1. นักเรียนฟังครูนำเสนอโครสร้างการเขียน Subject + Verb 2 ใน Handout 2

และแต่งประโยคจากการใช้โครงสร้างที่ครูนำเสนอประกอบไปกับการดูบอร์ดรูปภาพ เช่น The bride smiled. ใน Worksheet 2
2. นักเรียนคนที่โดนสุ่มออกมาเขียนแต่งประโยคหน้ากระดานจำนวน 1 คน</td></tr>
</table>

บทบาทครู	บทบาทนักเรียน
ขั้นตอนการฝึกเขียนวลีและแต่งประโยคจากคำศัพท์ต่างๆ (15 นาที)	
2. ครูสุ่มนักเรียนออกมาเขียนแต่งประโยคจากบอร์ดรูปภาพจำนวน 1 คน	
ขั้นตอนการอ่านและทบทวนประโยคและข้อความที่สร้างขึ้น (5 นาที)	
1. ครูสุ่มนักเรียนจำนวน 2 คนออกมาอ่านประโยคที่ตนเองแต่งจากการใช้โครงสร้าง Subject + Verb 2ประกอบกับการดูบอร์ดรูปภาพออกมาอ่านหน้าห้องและตรวจความถูกต้องไปพร้อม ๆ กัน	1. นักเรียนจำนวน 2 คนที่โดนสุ่มออกมาอ่านและนำเสนอประโยคที่ตนเองแต่งประโยคหน้าห้องประกอบกับการดูบอร์ดรูปภาพออกมาอ่านหน้าห้องและตรวจความถูกต้องไปพร้อมๆกัน

ภาพที่ 1 รูปแบบการสอน Picture Word Inductive Model

กระบวนการเก็บข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเสร็จสมบูรณ์ภายในหกสัปดาห์ของคาบเรียน ก่อนการสอนสัปดาห์แรก ได้มีการทำแบบทดสอบซึ่งผ่านกระบวนการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 จำนวน 48 ข้อ กับกลุ่มทดลอง หลังสัปดาห์ที่ 6 ได้มีการทำแบบทดสอบซึ่งผ่านกระบวนการตรวจสอบดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 จำนวน 48 ข้อกับกลุ่มทดลอง โดยให้ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

มีการใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistics) ซึ่งประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และเปอร์เซ็นไทล์ (percentile) ในโปรแกรม Jamovi เพื่อใช้ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณของข้อมูลจากแบบทดสอบ และมีการใช้ได้ใช้สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistic) คือ การวิเคราะห์ที-เทสต์ (*t*-test analysis) เพื่อวิเคราะห์ว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

ผลการศึกษา

ผลการทดสอบการกระจายข้อมูลด้วยวิธี Shapiro-Wilk พบว่า ค่า *p* มีค่าเท่ากับ 0.149 ซึ่ง สูงกว่า ระดับนัยสำคัญ 0.05 ($p > 0.05$) แสดงว่าความแตกต่างของข้อมูลระหว่างมาตรวัดทั้งสอง มีการแจกแจงที่ถือว่าเป็น ปกติ (normal distribution)

Normality Test (Shapiro-Wilk)

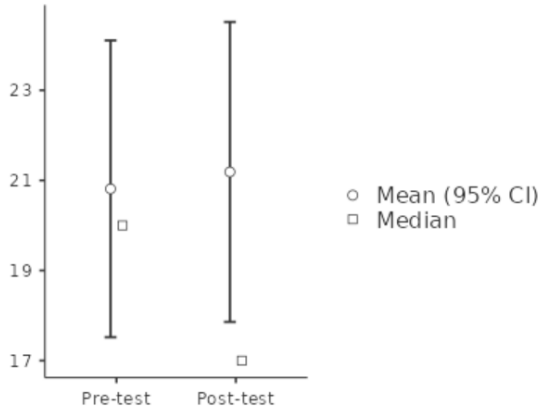
			W	p
A	-	B	0.951	0.149

Note. A low p-value suggests a violation of the assumption of normality

ภาพที่ 2 ผลการทดสอบการกระจายข้อมูลด้วยวิธี Shapiro-Wilk

Descriptives

	N	Mean	Median	SD	SE
Pre-test	32	20.8	20.0	9.51	1.68
Post-test	32	21.2	17.0	9.61	1.70

ภาพที่ 3 ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

ผลการวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาสำหรับการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) ซึ่งมีจำนวนผู้เข้าร่วมเท่ากันคือ 32 คน พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนมีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้นเล็กน้อย โดยค่าเฉลี่ยของ pre-test เท่ากับ 20.8 และเพิ่มขึ้นเป็น 21.2 ใน post-test อย่างไรก็ตาม ค่ามัธยฐาน ซึ่งเป็นตัวแทนของคะแนนกลางกลุ่ม กลับลดลงอย่างชัดเจนจาก 20.0 เหลือเพียง 17.0 ความแตกต่างนี้บ่งชี้ว่า แม้ว่าจะมีผู้เรียนบางส่วนที่ทำคะแนนได้ดีขึ้นจนดึงค่าเฉลี่ยโดยรวมสูงขึ้นเล็กน้อย แต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ (ค่ามัธยฐานที่ลดลง) อาจทำคะแนนได้ไม่ดีเท่าเดิมหรือมีกลุ่มที่ยังไม่บรรลุผลตามเป้าหมาย นอกจากนี้ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ที่เพิ่มขึ้นเล็กน้อยจาก 9.51 เป็น 9.61 ยังยืนยันว่าการกระจายตัวของคะแนนมีความกว้างมากขึ้นในการทดสอบหลังเรียน ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนที่ทำ

คะแนนสูงกับผู้เรียน ที่ทำคะแนนต่ำนั้นมีแนวโน้มที่จะมากขึ้นหลังจากการทดลองหรือการสอน ดังนั้นสรุปได้ว่า การสอนครั้งนี้จึงอาจมีผลที่ไม่สม่ำเสมอต่อผู้เรียนแต่ละคน

Paired Samples T-Test

Paired Samples T-Test

			statistic	df	p
A	B	Student's t	−0.361	31.0	0.360

Note. H_a $\mu_{\text{Measure 1 - Measure 2}} < 0$

ภาพที่ 4 ผลการทดสอบ paired samples *t*-test

ผลการทดสอบ paired samples *t*-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า ค่าสถิติ t เท่ากับ -0.361 โดยมีองศาอิสระ (df) เท่ากับ 31 และได้ค่าความน่าจะเป็น (*p*) เท่ากับ 0.360 เมื่อพิจารณาค่า *p* เทียบกับระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 จะเห็นว่า ค่า p 0.360 มีค่าสูงกว่า 0.05 ดังนั้นผลการทดสอบไม่ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H_0) สรุปได้ว่า ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนระหว่าง pre-test และ post-test ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แม้ว่าค่าเฉลี่ยของ post-test จะสูงกว่า pre-test เล็กน้อย (0.4) แต่การเพิ่มขึ้นนี้ไม่มากพอที่จะยืนยันได้ว่าเกิดจากการการสอนโดยวิธี PWIM แต่เป็นไปได้ว่าเกิดจากความผันผวนของการสุ่มตัวอย่างโดยบังเอิญ ดังนั้นสรุปได้ว่าการสอนครั้งนี้ไม่ส่งผลกระทบต่อคะแนนของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ

อภิปรายผลการศึกษา

จากคำถามของการศึกษาที่ว่า รูปแบบการสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ (Picture Word Inductive Model หรือ PWIM) สามารถพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยได้หรือไม่ จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนก่อนเรียน (pre-test) และหลังเรียน (post-test) พบว่าค่าเฉลี่ยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย (0.4) อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาผลการทดสอบทางสถิติด้วย paired samples *t*-test พบว่าค่าความน่าจะเป็น *p* เท่ากับ 0.360 ซึ่งสูงกว่าระดับนัยสำคัญที่ = 0.05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างที่เกิดขึ้นไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และนำไปสู่การสรุปว่า รูปแบบการสอน PWIM ในสถานศึกษานี้ไม่สามารถยกระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนได้ นอกจากนี้ข้อมูลเชิงพรรณนายังชี้ให้เห็นถึงความไม่สม่ำเสมอของผลสัมฤทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลดลงของค่ามัธยฐานและการเพิ่มขึ้นของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งบ่งชี้ว่า แม้จะมีนักเรียนบางส่วนที่ทำคะแนนได้สูงขึ้น

แต่ผู้เรียนจำนวนมากกลับไม่สามารถพัฒนาหรือบางครั้งเกิดเหตุการณ์ที่นักเรียนทำคะแนนได้ต่ำลง ส่งผลให้ผลรวมเฉลี่ยไม่สามารถมีความแตกต่างจากเดิมได้อย่างมีนัยสำคัญ

ผลการศึกษาที่สรุปว่า PWIM ไม่มีประสิทธิผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น ขัดแย้งกับงานวิจัยส่วนที่สนับสนุนประสิทธิภาพของวิธีการสอนแบบ PWIM งานวิจัยหลายชิ้นยืนยันถึงความสำเร็จของ PWIM ในการพัฒนาทักษะการเขียนพื้นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น (ณริณฐ์ พัชร คงแสงจันทร์ และ เด่นดาว ชลวิทย์, 2566; ศศิรัญ บาลจบ, 2567) รวมถึงการใช้ PWIM เข้ากับเทคนิคอื่น ๆ เช่น Gamification (ณัฐพร & น้ำทิพย์, 2568) และแอปพลิเคชัน (วสิตา & ชิดชไม, 2568) ซึ่งต่างก็รายงานผลการยกระดับความสามารถอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การวิเคราะห์จากงานวิจัยชิ้นนี้ที่แสดงว่า PWIM ไม่มีประสิทธิผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิตินั้น อาจมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการเช่น ความเข้มข้นหรือระยะเวลาของการดำเนินกิจกรรม PWIM ที่ไม่เพียงพอ หรือ การถ่ายทอดองค์ประกอบหลักของรูปแบบ PWIM ได้ไม่สมบูรณ์ หรือบริบทและลักษณะของกลุ่มตัวอย่างซึ่งบริบทของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างจากงานวิจัยก่อนหน้า การมีกลุ่มนักเรียนที่อ่อนและไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเพียงพออาจทำให้ค่าเฉลี่ยรวมไม่เพิ่มขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน แม้ว่านักเรียนบางส่วนจะพัฒนาได้ดีตามแนวคิดของ PWIM ก็ตาม ดังนั้น ผลการศึกษานี้จึงไม่สามารถสนับสนุนประสิทธิผลของ PWIM ตามที่งานวิจัยก่อนหน้าได้นำเสนอไว้ และเน้นย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของการพิจารณาบริบทกลุ่มตัวอย่างและรายละเอียดของการนำรูปแบบการสอนไปประยุกต์ใช้ในการวิจัยเชิงปฏิบัติการในอนาคต การวิจัยนี้มีข้อจำกัดที่สำคัญคือขนาดกลุ่มตัวอย่างซึ่งมี 32 คน นอกจากนี้บริบทของกลุ่มตัวอย่าง มีเพียงระดับเดียวคือระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 สถานศึกษาเพียงแห่งเดียว

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการสอนแบบอุปนัยด้วยภาพและคำ (PWIM) ในการพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สรุปผลได้ว่า PWIM ไม่ทำให้ความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการศึกษาจึงขัดแย้งกับงานวิจัยก่อนหน้าซึ่งส่วนใหญ่ที่ยืนยันถึงประสิทธิผลของ PWIM ในการพัฒนาทักษะพื้นฐานทางภาษา โดยแสดงให้เห็นความแตกต่างทางบริบทของนักเรียนในแต่ละพื้นที่ การใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษในบางครั้งไม่ได้ผลลัพท์ที่เป็นบวกเสมอไป ผู้ที่เป็นครูจึงต้องพยายามหาเทคนิคที่เหมาะสมกับกลุ่มนักเรียนของตนเองเพราะนักเรียนแต่ละกลุ่มมีความถนัด กระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ รวมถึงความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล งานวิจัยในอนาคตอาจทำการบูรณาการ PWIM เข้ากับเทคนิคเสริมอื่น ๆ เช่น ทักษะการเรียบเรียงประโยคและโครงสร้างการเขียน (เช่น process writing) ซึ่งอาจจะสามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มผู้เรียนระดับนี้ รวมถึงการวิจัยในอนาคตสามารถทำการ วิจัยเปรียบเทียบรูปแบบการบูรณาการ PWIM ร่วมกับเทคนิคเสริม (เช่น gamification หรือแอปพลิเคชัน) และควรมีการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและค้นหาวิธีการในการปรับปรุงเทคนิคการสอนในอนาคต

เอกสารอ้างอิง

ณริณฐ์พัชร คงแสงจันทร์ & เด่นดาว ชลวิทย์. (2566). การเปรียบเทียบความสามารถการอ่านและเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบ Picture Word Inductive Model (PWIM) กับวิธีการสอนปกติ. *วารสารสังคมศาสตร์ปัญญาพัฒน์, 5*(2), 111–122.

ณัฏฐณิชา หทัยพัฒน์โภคิน & ลำไย สีหามาตย์. (2568). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบสืบเสาะหาความรู้ 5 ขั้นตอนร่วมกับการสอนอ่านแบบ PWIM เพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านและการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี, 8*(2), 603–618.

ณัฐพร เหมือนชู & น้ำทิพย์ องอาจวาณิชย์. (2568). การพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ร่วมกับเทคนิคเกมมิฟิเคชัน. *Journal of Buddhist Education and Research, 11*(2), 557–568.

พนิดา ใจกล้า & ศิริพร พึ่งเพ็ชร์. (2566). ผลของการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ร่วมกับการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนต่อความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารวิชาการ มจร บุรีรัมย์, 8*(3), 62-75.

วสิตา หลอดทอง & ชิดชไม วิสุตกุล. (2568). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ PWIM ร่วมกับแอปพลิเคชันเพื่อการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. *วารสารศรีล้านช้างปริทรรศน์, 11*(1), 73-85.

ศศิรัญ บาลจบ. (2567). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนพิกเจอร์เวิร์ดที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนไทย. *วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาพระวิทยากร, 7*(1), 236-244.

Bhattarachaiyakorn, S., & Phettakua, S. (2023). English speaking anxiety among Northeastern Thai university students. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network, 16*(1), 384–407.

Calhoun, E. F. (1999). *Teaching beginning reading and writing with the Picture Word Inductive Model*. ASCD.

Hidayati, E. N. (2021). The effect of Picture Word Inductive Model (PWIM) on the students' English writing achievement at junior high school. *Exposure Jurnal Pendidikan Bahasa Inggris, 10*(1), 47–55. https://doi.org/10.26618/exposure.v10i1.4947

Maporn, S., & Praphan, P. (2021). Issue on study of Aviation English as a lingua franca: A documents review. Journal of Social Sciences and Humanities Research in Asia, 27(1), 129–126.

The jamovi project. (2025). *Jamovi*. Retrieved from https:jamovi.org.

Thornbury, S. (2002). *How to teach vocabulary*. Pearson Education Limited.